

Kis

LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

VÁNYAI FEHÉR JÓZSEF

A természetes áldozat

Kisgyermekké tett a halál,
A kórház fölött a lelked,
De te már nem vagy ott vele,
Benne. Mázsás ikon lebeg,

„A páros ágy szentsége”.
Repülőről kiszórt hamvak
Összeállt varjak a szélben,
Káromkodásból léttorony.

Nem hiszem, de tudom, te vagy
A természetes áldozat.
Anyám arca éjjeli hold,
Tiszta éjjeleken üzen.

2016/3 115.szám

Kis LÁRT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Albert-Lőrincz Márton

(Íme)

Abból a generációból jövök,
amikor még udvarolni, olvasni,
művelődni, jövőbe nézni illet,
nem lemaradni tűzvörös nyakkendő
lebegésében s szelekkel szaladni
egy körnél többet, nem tudva, hogy úton
van a mobil világ, mely fölgyorsítja,
íme, sikoltó percemet.

Vincent

Divatja volt mindig, s elkelt
a sirató gond. Siránkozva
rongyot rakott az asztalra,
abrosz helyett rongyterítőt.
Szétfolyt rajta, mint a tinta
az édes snapsz s fanyar kínja.
Harapnivalónak Vincent
olajfesték illatába
mártott kenyeret kínált,
(így utólag): VEGYÉTEK ÉS
EGYÉTEK, CSAK VEGYÉTEK MEG!
gondolta. Szájában penész
virágzott a Provance-i ég
alatt, a NAPRA FOROGVA.

(Nosztalgia)

Szobám falai kék s lila,
ködszínű, s mint az ég. Sima
mészillat szendén szendereg
az emlékezet buborékai közt,

befekszik a fáskályha alá,
mint a macska a régi faluba'.
Konokul ül az ablakban az zöld
fokföldi ibolya baldachinja,
körforma csokrot színesít s köt,
tartozék, névnapra nem vihető el,
meghúzódik a kék mezőbe,
mint a nyúl a lila berekbe'.
Sima mészillat helyét ma
akrilok szúrós szaga itatja át,
s belefekszik belenyugvóan,
ebbe a városi nosztalgiába,
mint üres templom csendjébe az ima.

Ványai Fehér József

Szól a kuvik

Harangtoronyból kuvik szól:
Gyere, gyere, gyere, gyere!
És várok titokba hülten,
Örök élő, mindig halott.

Felcseperedett a sorsom,
Végig nyakamon lihegett
A bús vágy, időhiánytól
Éhes hiéna követett.

Nyárfák ezüstje, legjobb
Kínom csöndje rám nehezül:
„Patak csobog”, ítélt a tér –
csönd riaszt és szól a kuvik.

Csillag Tamás

Fecskék

Anyám mesélte: visszajöttek a fecskék,
s huzatos halántékom megszűnt sajogni,
egyszerre elmúlt belőlem a mennyegzős magány,
szemben kialakultak a téboly torkolattüzei.
Valahogy magasabb lett az ég,
valahogy golgotásabb lett a felismerés:
vigyázom még magamban a megesett reményt.
Vigyázom, mert vigyázni kell, sutaságával,
kicsinységével félt így az ember,
őszintén, balladásan.
Ami a kutyának sem kell,
nekem az a világ,
a földutak tövében van a haza,
az elkóborolt nyarakban van minden ígéret,
amit még meg kell ígérnem,
amit még meg kell tartanom,
hogy egyszer én is, én is mondhassam
motyogva, varázsütöten: nézd!
visszajöttek a fecskék.

Nincsenek meg

Tágnak a világ folyosói,
ritkulnak az igazi egymásra nézések,
nem szabadítottad fel nekem a májust.
Elmúltak a törökülések az ágyon,
a kibontott hajú szombat délutánok,
nincsenek meg azok a tuti helyek,
ahol te, ahol én.

Még tudom a szoknyád harangozását,
ha rádlátok, ha éppen beérlek,
de már tudom az italboltos lányt is,
és a hosszúhajú, szép nők diadalos menetét.

Muszája, ideje van minden forradalomnak,
muszája, ideje van minden szerelemnek,
muszája, ideje, van, hogy valaki, végre
átlásson rajtam.

Imádkozom

A tömbházak homlokcsontja langyos,
megkínoz a május,
mint a gyulladásos, gyors őszi nyarak.

Hőemelkedéses a világ.

Felülök az ágyamban, az utcákon lassú
lámpafénybe fulladnak a félelem fekete fecskéi.

Néha azt hiszem, haldokló darázs vagyok,
benzingőzben végső nyolcast
repülő,

néha, mintha nevetést hallanék,
szaggatott, félszeg furulyaszót
a cementporos szürkületben.

Nem hiszek istent,
én a köznapok katedrálisában térdelek
engesztelhetetlen,
s imádkozom.

Tájkép

Menyasszonyfátylak fehérленek a horizonton,
a látóhatár hajlataiban vérfoltos pipacsok.
És fény, és fény, és fény.

Deák Szilvia

A franciakrémes

Elég csak kimenni az utcára, máris élek. Könnyű vagyok és szabad. Két hete vettem ki egy lakást a belvárosban. Franciaórákat adok, ebből egyelőre kijövök, mindig más emberekkel lehet megismerkedni és így marad időm a fotózásra is. Imádom az Andrássy úton sétálni. Az erotika a levegőben van, bármerre nézek, nők jönnek velem szembe. Mellek, lábak, szemek, túsarkú cipők. A gond csak az, hogy nem tudok magyarul. A legtöbb ember itt angolul vagy németül beszél. Az én angolom viszont csapnivaló és egy szót sem tudok németül.

A nem túl turisztás negyedeket kedvelem, belopózni elhagyatott belső udvarokra, lencsevégre kapni jellegzetes pesti arcokat, egy réges-rég feledésbe merült szobrot, domborművet.

Minden nap egy újabb felfedezés. A város hétről hétre átadja magát a fesztiválóknak. Biztos vagyok benne, hogy egy főt tekintve itt van a legtöbb művész mozi, könyvesbolt, színház és termálfürdő.

Az éjszakai élet is élénk, rengeteg a bár, a mulató, a kiülős hely. Lomha, jó módú turisták hada lepi el a korzó teraszait kora tavasztól, sok külföldi szervezi ide a legénybúcsúját. Mindenki remél valamit. A fiatalok körében igen felkapottak lettek a régi, belvárosi bérház udvarokon vagy romos épületekben kialakított underground szórakozó helyek: a romkocsmák.

A város egy koktél. Egy kicsit monarchiás, egy kicsit amerikai, egy korty Párizs, megszőrva egy csipetnyi balkáni hangulat-

tal. A tavasz kicsalogatja az embereket az utcára. Minden parkban virágok, főleg árvácskák virítanak. Szeretik egymás mellé ültetni a lilákat és a sárgákat. A meleg és a virágillat előhívja a méheket, éppen itt zsongnak körülöttem. Lágyan simogatja a nap az arcomat, ücsörgök egy padon és várom, hogy történjen valami, de nem történik semmi.

Nézem a nőket, ahogy nevetgélnek a kávézók teraszán és én egy mukkot sem értek belőle. Vagyis annyit értek hogy „igen, nem, köszönöm, szia”. Néha feltűnés nélkül követek egyet-egyét, megpróbálom lefotózni, de ez nem mindig sikerül. Ha észreveszik, akkor egy mosollyal elintézem, ez eddig mindig bejött.

Az az érzésem, hogy itt a nők az „haute-couture”-t hordják. Nem fér a fejembe, hogy tudnak magas sarkú cipőben járni hétköznapokon. Az ember azt gondolná, hogy partira vagy fogadásra mennek, de egyszerűen csak munkába.

A virágzó fák illata egybeolvad az ébredő föld szagával, teljesen elbódít, de nyelvtudás nélkül nem sokra megyek. A fotózásba menekülök, oda nem kell nyelvtudás. Most a sakkozók nyomába eredtem. Bárhol felbukkanhatnak, egy padon, a körúton, a Nyugati aluljáróban, a Széchenyi fürdőben.

Ahányszor csak átmegegyek a Vörösmarty téren, hegedűszó csapja meg a fületem. Végtelenül szomorú, ahogy a hangjegyek elkeverednek a szikrázó délutáni napfény hevével. Hiába a szirénák fülsiketítő zaja, a város moraja, a turisták lármázó kacaja, a feketeerigók éneke: a hegedű felülkerekedik mindenem. Néha csak azért megyek arra, hogy részt

vegyek ebben. A hegedű dekadens, gyönyörködtető diadalában.

Így teltek a napjaim, hol szenvedélyesen, amit leginkább a képekből merítettem, hol szenvedélytelenül, ami abból adódott, hogy csak elmélkedtem és vártam.

Aztán egy nap elmentem a médiatárba és megláttam egy lányt, egyedül volt, irt vagy fordított. Dús, fekete, hosszú haj, piros telt ajkak, kerek arc. Próbáltam a közelébe menni.

Rám nézett. Úgy éreztem tudja, hogy most a szeme színét kutatom, egy darabig rajtam tartotta a tekintetét, majd folytatta az olvasást.

Találomra kivettem egy magyar nyelv-könyvet, kábultan átsétáltam a hídon, állandóan a lány arca lebegett előttem. Azon töprengtem, vajon magyar. Biztos még egyetemista, de az is lehet, hogy már dolgozik. Van-e barátja? Milyen rendszeresen jár ide?

Nagyon könyvtárba ülő típusnak látszott, ez egy kicsit megnyugtató.

Megjegyeztem a napot, amikor először pillantottam meg a lányt, egy szerda délután volt.

De azért másnap is elmentem a könyvtárba, hátha ott lesz, de nem volt ott. Talán jövő szerdán. Izgatottan vártam a napot. Semmi másra nem tudtam gondolni csak rá. Ahogy felkeltem, rögtön az arca volt előttem, amikor átsétáltam a hídon, az utcán, fotózás vagy tanítás közben. A lány beköltözött a fejembe, a bőröm alá, a testembe. Alig vártam, hogy szerda legyen, számoltam a napokat, az órákat, a perceket. Végre elérkezett a szerda délután.

Elindultam. Mindent szépnek láttam. A romos épületeket, a Duna felett köröző éhes

sirályokat, a Lánchídon kéregető koldust, a hangoskodó turistákat, a galambokat a téren. Nem sétáltam, inkább lebegtem. Felsiettem az emeletre, ahol először megláttam. Ugyanúgy egyedül ült, szótárák, lapok voltak az asztalán. Nem mertem a közelébe menni, csak távolról figyeltem. Háttal ült, a haja teljesen le volt engedve, látszott hogy frissen mosott. Lány hullámokban hullott a hátára, szabadon, mint a sivatagi homokdűnék. Szerettem volna végighúzni az ujjaimat rajtuk és elveszni bennük. Egy kicsit közelebb mentem, de csak profilból láthattam. Ragyogó haj, ragyogó szem, ragyogó arc. Ez volt ő, a ragyogás.

Lementem a földszintre, a lépcsővel szemben elhelyezkedtem, idegesen lapozgattam a magazinokat. Vártam, hogy lejjön, és akkor végre találkozhat a tekintetünk. Teltek a percek, de nem jött, eltelt egy óra is, de még mindig semmi. Szüntelenül a lépcsőt kémleltem. Az idő telt és indulnom kellett tanítani.

A hídon elkapott az eső. Futni kezdtem, egyre erősebben esett, zengett az ég, a villámok szinte testközelen csaptak le. Behúzódtam egy kapualjba, nem mertem tovább menni, de itt sem éreztem magam biztonságban. Bőrig ázva bemenekültem a közeli Chagall kávézóba. Főleg angol, amerikai turisták ücsörögtek bent elektronikus zene társaságában. Megnyugtatóan hatottak rám a festő képeit idéző falfestmények.

Egy kávé rendeltem. Az eső illata beáramlott a nyitott ajtón, a madarak újra énekelni kezdtek, a napfény félénken szűrődött át az ablakokon.

Teljesen kitöltötte a bennem lévő

ürességet, bár nem volt velem mégis velem volt. Éreztem a közelségét, fel tudtam idézni az illatát, a hangját, a mozgulatait. Párbeszédet képzeltem el vele, apró kis jeleneteket, mint egy filmben, ahol mindig csak a kapcsolatok elejét dolgozzák ki. Pizzát eszünk, kergetőzünk a lakásban, együtt fürdünk, sétálunk a Váci utcán.

Ha este volt, ha reggel, mindig velem volt, követett, mint egy fantom, amitől egyáltalán nem akartam megszabadulni, sőt rajta keresztül léteztem. Mikor a könyvtárban láttam, azt gondoltam, hogy ezt álmodom. Számomra a képzeletem volt a valóság. Annyira jól éreztem magam benne, hogy nem akartam belőle kiszállni, mert ott minden olyan volt, ahogyan én akartam. A legtökéletesebb képzelt valóság.

A könyvtárban továbbra is láttam őt. Nem értettem miért nem mosolyog rám, miért nem jön oda hozzám és miért nem mondja azt.

- Szia Xavier! Te is itt vagy?

A valóság volt számomra egy folyton visszatérő rémálom, hogy ő nem ismer meg, elmegy mellettem, mint egy vadidegen mellett.

Félreeső utcákban kóboroltam a Józsefvárosban. Lomtalanításkor az emberek kidobálnak mindenféle kacatot az utcára, a város egy szeméttelpeppé vált. A guberalók ellepték a kupacokat, volt aki autóval jött, úgy pakolta fel a cuccot, más talicskával vagy biciklivel. Csak mentem és néztem őket, az egyik kapualjban megláttam egy zongora belső szerkezetét. Elhagyatottan hevert, mint egy állat csontváza a kietlen sivatagban. Egy élet volt mögötte, emberek, akik játszottak; darabok, amiket ját-

szottak rajta. Furcsa alakok kezdtek megjelenni a szeméthalom körül.

Indultam is haza a körúton, kezdett sötétedni, a város ilyenkor a legszebb, amikor feltámadnak a fények. Luxus kávézók és savanyú bor szagot árasztó ívók változtatják egymást, pazar és ízléstelen kirakatok, szoborszerű teremtmények és torz alakok. A Nyugati pályaudvarnál péksütemény ínycsiklandozó illata és hajléktalanok elviselhetetlen bűze keveredik. Az emberek kutyákat, macskákat vagy magukat árulják, mindenütt lézengek, kéregetők. A nyomorék tangóharmonikás egy francia szonobba kezd, a szépség kiszabadul a hangszerből, felszáll, lehetetlen finom cseppekben hullik alá, s egy időre belepi a poros aluljárót, mint a friss, reggeli harmat.

Találtam egy újabb szenvedélyforrást: a cukrászsüteményeket. Gyümölcsös, rumos, habos, mákos, túrós, krémes, csokoládés, íz és színorgia. Szinte elolvad az ember szájában a mondat, amikor kikér egy Somlói galuskát vagy egy Dobostortát. Feketeerdő, Eszterházy, Orosz krém, Rákóczi túrós mind-mind jó barátaim lettek. De a legnagyobb gyönyörűséget mégsem ez jelentette, hanem amikor a fekete kávéba beleöntöttem a tejszínt, az előbb leszállt az aljára, majd feljött a tetejére és lassan egymásba olvadtak. Ez volt jing és jang találkozása.

Éjszaka a lánnyal és egy habos süteménnyel álmodtam, amit itt nagyon találóan franciákrémesnek hívnak. A felhők között utaztunk a krémes csoda tetején. Leszálltunk az egyik kis felhőre megpihenni. Jóízűen dézsmáltuk a tejszínhabot, de nem bírtuk mindet megenni, a

maradékkal elkezdtünk dobálózni. Felhőt-lenül játszottuk a felhők között.

Tehetetlenségemet különféle pótcselekvésekkel enyhítettem, de éreztem, hogy ez nem tarthat így örökké. Hogy nyugtassam magam: rendszeresen kijártam a Margit-szigetre és órákon át bámultam a hajókat. Vagy csak leültem a szökőkút mellé és figyeltem, ahogy a vízsugarak különböző alakzatokban feltörnek és visszahullnak. Szerettem volna inkább egy vízcsepp lenni, ami valami nagy dolog része és erről mit sem tud, gyönyörködteti az embereket és ez jó neki. De én nem ez voltam. Az életet csak improvizáltam. Hétféteken még kijártam a Keleti pályaudvarra és az éppen induló vonatra vettem egy jegyet. Vagy betévedtem egy moziba és az éppen kezdődő filmre vettem egy jegyet. Azt hiszem az életem negatívját éltem.

- Xavier! Fél öt van. Be kell vennie a gyógyszerét -szólalt meg az ápolónő.

Deák Szilvia

Várom

fülledt hétfő délután
válaszra vársz
a város teraszán
vége lesz-e ha
el sem kezdődött
bámulod a
visszapattanó
esőcseppeket
a valóság üvegfaláról
de holnap lehet már
mást írni

Kun Tibor

Altató

Megtöröm a Csendet,
Ha Te is engeded, és
Nem engedem, hogy az
Éjszakát a nappal megtörje
Így végre álomba
Hajthatom fejem
Mert tudom, míg alszom
Nem engedsz el

Négysoros

Hiába vertél emléket, kihúlt
Szememnek gödrébe
Barázdált koponyám felett
Darvak rebbennek a Feledésbe

Néma verssorok

Kihullik kezemből a toll
Bebábozódva múlnak el
Bennem a gondolatok

Dobozba zárt álmain
Porosodnak a polcon
Némán idézik verssorom

Lekopik papírról a tinta
Elfelednek szavak ebben
A pillanatban

Apró tervet szó belőlem
A lázadó Idő, fehér
Neonfénybe öltözöm

Petz Éva

Vendetta a Kossuth utcában

- Meghaltál. Végre kimúltál! Végre látom a halott, szőrös, ronda tetemed!

Igen, rólad van szó, te, minden lében kanál, provokáló féreg! Te, aki elcsábítottad tőlem Őt, akit mindennél jobban szeretek. Rólad, aki galád módon megvontad tőlem a folytonos figyelmét és szeretetét, holott én tudvalevőleg százszor, sőt, ezerszer jobb vagyok nálad! De nem! Nem lesz ilyen többé! Véget vetettem az uralmadnak! Nincs többé hatalmad felette! Mától fogva csak az enyém! Az enyém!

Nem lesz már soha többé olyan nap, hogy téged mindenhová hurcolász, engem meg kint hagy a nappaliban egyedül, magányosan, azzal a pár darab újsággal, ami lefoglalhatja a figyelmem. MEGSZÚNT EZ A MAI NAPPA!

És soha, de soha többé nem kell amiatt szorongjak, hogy a merev, szépen megtervezett gombtekintetteddel engem pásztázol, mintha csak azt sugallnád ezzel is felém:

- Ő engem szeret! Én fontosabb vagyok neki! Te csak másodrangú vagy!

Nem kell ettől félnem, ugyanis már nincs szemed! Eltüntettem, hogy még holtodban se lásd Őt! Nem érdeklek meg! Egyedül az egyik füledet hagytam meg, hogy halld, amint azt mondja nekem:

- Oh, köszönöm, Nyuszikám, hogy megmentettél ettől a szőrös borzalomtól!

Mert csak ennyit érdeklek. Egy nyamvadt fület! Ennél még egy picivel sem többet. Már csak a tetemed kell eltüntessem, mielőtt észreveszik, hogy mit tettem.

De oh, mi ez? Mi ez az éktelen zaj? Ne, elkéstem! Itt áll velem szemben Ő, és meredten, enyhe borzadállyal az arcán figyel. Már csak két lépés, már csak egy enyhe lélegzet, és eldől a sorsom, de addig is cselekszem. Egy utolsó tépek a megmaradt csoffadt füleden, hogy érezd, most már tényleg véged.

Már hallom is. Már hallom is a dicséretet, amit hősöknek szoktak regélni az elejtett vad tetemen...

- Negrittóóó! Köpd ki annak a kurva mamusznak a fülét! Hallod? Istenem, ez az idióta kutya szétrágta a kutyás mamuszom! Bátyus, segíts!

- Látod, balfék? Már kurva is vagy! Győztem!

Még azt sem érdeklek meg, hogy távozóban kiadósan oldalba pisáljalak. Pedig megérdemelnéd... (ahogy állítólag, én is a verést...)

2012. 04. 14.

Szántó Ilona

Baráti üzenet

- Egy költőtársnak -

Valami feszít
valami készítés -
Olyat kéne szólnom
mit nem mondott
Neked senki még

2015. febr. 1.

Gósi Vali

Ős- emlékeid

az intő szó már halkuló
apád örökkévaló szép igaza
fonott cipó anyád kezéből
– neked kínálta-törte először –
édes vagy sós volt
beléd kódolt ízzé vált
érzed ma is éltető zamatát

félszeg ölelésben rejtőző
csókok emléke
időtleniséget hordoz
halálig őrzöd
ős- emlékeid

Nélküled

hallgatás lopózott közénk
zongorafutam rezzent át a csenden
ólomlábakon állt a perc velünk
fáztam

könnyű cipóm szétfoslott azóta
emlékszem kioldott sálam
ismét nyakamra tekertem
hogyan reszkető testem helyetted
vele ölelkezhessen

a búcsúdál
azóta zokog bennem
koldus-lélekkel hallgatom
és közben megfagyok
nélküled

Elhagyottan

Gyakran álmodtam szépeket,
de ködben elúszó fényre-ébredések
fakasztottak mindig újra keserű,
csalódottság-szürke könnyeket.
Kértem kegyelmet százezerszer
sírva, esdekelve, de vádló
miértjeimre nincs válasz
azóta sem.

Mégis, néha még
kapaszkodom semmibe hajló
álmaimba, és fojtott indulattal
kérdem: miért hagyott
remények nélkül a hatalmasnak,
jóságosnak hitt Isten?

Ötvös László

Dűlőút és játszótér

*Hűség sarjad a földből
és igazság tekint alá az égből.*

Zsoltár 85:12

Régen kikopott a használatból
a zöldreményű dűlőút...

Öreg remete jön rajta,
repíti lelkesedés, nem vasút!

A holteleven városba megy,
az elnéptelenedett játszótérre,
ott mondja el a betegért imáját,
s hittel gondol az isten adta népre!

Hajdúnánás, 2005. július 15.

T.Ágoston László

A lovak állva álmodnak

- Alszol, öreg? – fordult a férje felé az asszony. Megigazította feje alatt a kispárnát, és lélekben felkészült a nagy beszélgetésre.

- Nem, nem alszom. Jár az agyam, mint a vekkeróra. – válaszolt a férfi és mereven nézte a plafonon azt a bizonyos pontot, amit tulajdonképpen nem is látott a sötétben.

- Jár hát, mert mindig, minden marhaságon felhúzod magad. Tudomásul kell venni, hogy a fiatalok másként gondolkodnak, mint mi. Maguknak csinálják, olyan lesz a világuk, amilyenné ők teszik. Nem a mi dolgunk. A mi dolgunk az, hogy segítjük őket, amiben csak lehet, és ne álljunk az útjukba.

- Szállj le a katedráról, Mariskám! Legalább engem ne akarj kioktatni, ha már a világot nem is lehet megmenteni tőled!...

- Köszönöm, ez igazán jólesett... A tanítványaimtól, meg a kollégáktól kapom a virágcsokrokat, a gratuláló dísztvírtakat, a férjemtől meg a ledorongolást. Tudom, szerinted meg se érdemeltem ezt az elismerést, nem is dolgoztam meg érte... – mondta sértett önérzetét könnyekbe fojtva, és fejét a párnába fúrta.

- Látod, már megint túlzásban esel – simogatta meg a férfi a haját. – Ha így lenne, miért ültem volna heteken át a levéltárban a jelzeteket, idézeteket, forrásmunkákat keresgélve a tanulmányodhoz? Azt is felvállaltam, hogy begépelem a számítógépbe a kéziratodat, pedig hát nem is mindig olyan egyszerű kisilabizálni a kézírásodat, meg a rövidítéseidet.

- Illendően megköszöntem. Vagy nem?

- De igen, megköszönted...

- Hát akkor mi a bajod? Mit kellett volna még tennem?

- Én is ezt kérdezem magamtól. Vajon mi hiányzik az életünkből?

- Most jön a te szónoklatod, a te katedrád. Harminc éve hallgatom a kis hátulról indított célzásaidat, de ma sem tudok velük mit kezdeni. Nem voltam jó feleséged? Nem főztem, mostam, vasaltam rád harminc éven keresztül? Rosszul neveltem a gyerekeinket? Jó, tudom, az unokákat agyonkényeztettem, de te se vagy különben nálam. Ez ügyben különben se nyitok vitát. Az se érdekel, hogy ez mennyire tetszik a menyemnek, vagy mennyire nem. Elszórtam a keresetünket? Nem jól osztottam be a beoszthatatlant? Vágd a szemembe, ne kímélj!

- Kifelejtetted a felsorolásból, hogy ápoltál a betegségemben, és soha nem veszekedtünk. Úgy éltünk egymás mellett, mint két jó barát.

- Tudom, most az következik, hogy soha nem voltak közös barátaink és én nem csüggtem ajkaidon az előadókörútjaidon. Minek mentem volna veled? Amit felolvastál, én láttam elsőként. A gyerekeket nem szívesen bíztam volna anyádra. Azoktól a csajoktól meg nem féltettelek. Biztos voltam benne, hogy másnap hazajössz. Az én kollégáim meg téged untattak volna. Pofákat vágta volna a hátuk mögött, aztán ha észreveszik, nem győzők magyarázkodni. Mint ahogy most is...

- Már megbocsáss!... – ült föl az ágyban a férfi. – Ahogy azzal a húszéves kölyökkel táncoltál, és ráztad a seggedet...

- Igazad van, holnaptól fogózni fogok.

- Lehet, hogy a kilóidból le tudsz adni,

drága Mariskám, de az éveidből aligha.

- Lali, te féltékeny vagy! Jóságos Isten, ez igaz? - Fölpattant fektéből és homlokon csókolta a férfit. - De hát pont arra a kölyökre? Öt évvel fiatalabb a Lalikánál...

- Ő igen, de a Kazári professzor, akivel voltál szíves pertut inni, és az orra alá nyomtad a dekoltázsodat...

- Ó, a jó öreg Kazári kolléga még nálad is öregebb, de azt mondják, szívesen korrepetálja a hallgatókat. A leányaink körében roppant népszerű.

- Szóval még nálam is öregebb... Hmm... Értem, Akkor hát én már...

- Gyere vissza a plafonról, Lajos! Nem áll jól neked az igazságszótó szerep. Igen, nálad, meg nálam is öregebb. Tetszik, vagy nem tetszik, tudomásul kell vennünk, hogy eljárt fölöttünk az idő. Megöregedtünk.

- Megöregedtünk... - ízlelgette a szót a férfi - de te öt évvel fiatalabb vagy nálam, te még rázhatod a seggedet a diszkó zenére, és fölkinálhatod az életet adó emlőidet a jövőt építő generációnak. Így gondoltad?

- Látod, ezért bárkire nagyon megharagudnék, sőt halálos sértésnek venném a szavait, de tőled, vén bolondom, még ezt is elviselem.

- Ezt elviseled, csak engem nem akarsz már elviselni.

- Nem értelek. Mi rosszat tettem még? Olvasd a fejemre, ítéld el, küldd a bakót, állítsass vérpadot, üttesd le árva fejemet!

- Kérlek, ne bohóckodj, Mariska! Valóban az életünkről van szó, még ha nem is a bakó tesz rá pontot. Mindketten befutottuk a magunk pályáját. Ki így, ki úgy. Lassacskán kifut a kezünk alól a munka, egymásnak maradunk. Te nekem,

neked én. Ez a harminc év úgy telt el, hogy mindig rád vártam. Megpróbáltam elfogadni, hogy első a munkád, aztán a mama, meg a gyerekek, és ha még maradt egy kis energiád, valahol a sor végén következtem én. Néha-néha fellázdattam, de többre nem futotta.

-Néha-néha... - mosolyodott el a sötétben az asszony. - Te szexmániás... Jöttél utánam a konyhába bablevest főzni, meg a padlásra ruhát teregetni...

- Mert én mindig csak téged akartalak. Most is, ha olykor fölébredek éjszákánként, hallgatom a szuszogásodat. Néha egészen szaporán veszed a levegőt. Gondolom, álmodban...

- Te meglesed az álmaimat, Lajos? Tudom, horkolok is néha, ha nagyon fáradt vagyok. Az nem zavar? Nyugodtan fölébreszthetsz, nem haragszom meg érte. De még ilyet, hogy kilesi az álmaimat...

- Tévedsz, Mariskám, soha nem tennék olyat. Csak nézlek, és hallgatok. Mert tudom, hogy időt rabolni bűn, de álmot lopni aljasság, és odáig még nem súlygyedtem.

- Pedig neked is volt munkád, ami lekötött volna. Én mindig becsültelek, felnéztem rád és szerettelek is. Igen, szerettelek, mint társamat, mint párját az iga elé fogott ló.

- Hát ez az, az iga. Neked az iga mindig előbbre való volt, mint én. Mindig mindenkinek bizonyítani akartál. Néha már úgy érzem, azért jöttél hozzám, hogy ezzel is bizonyíts valakinek valamit. Azt mondd, szerettél. Így, múlt időben. Tudod te egyáltalán, mi a szerelem?

- Lehet, hogy nem tudom, nem volt benne az egyetemi tankönyvemben, lehet, hogy én csak egy egyszerű racionális

nőstény vagyok, de veled akartam élni, és veled akartam utódokat nemzeni. Azt akartam, hogy te légy a gyermekeink apja. Tőlem csak ennyire futja. Mit kívánsz még, te lisztes hajú Rómeó.

- Semmi mást, csak téged, Manyikám! Téged. Tudom, hogy te se az vagy már, aki harminc évvel ezelőtt voltál, de amikor este mellém fekszel és lekapcsoljuk a villanyt, én ugyanazt a karcsú, ibolya illatú Manyit ölelem át, akit akkor vezérelt hozzám a Mindenható.

- Hogy mondtad? Manyikám? - húzó-dott közelebb az asszony. - Ahogy a nászutunkon nevezted. Aztán elfelejtetted. Honnét is jött ez a név?

- Ragoztunk, úgy filosz módra. Enyim, Manyim, Manyikám. Egészen addig így neveztetek, míg egy este azt nem mondtad: „hagyj békén, fáradt vagyok!” Sőt azt is hozzá tetted; „ne molesztáld!”

- És te ezen sértődöttél meg?... - rúgott át viccesen a takaró alatt. - Pedig én akkor tényleg fáradt voltam. Odabent volt valami vitám a dirivel, anyám is húzta az orrát valamiért, és ha jól emlékszem, néhány hónapos volt a Lalika. Igen, ő is megvolt már akkor. Én bölcsödébe akartam adni, anyám meg mindenáron nevelni szerette volna. A diri ragaszkodott hozzá, hogy visszamenjek tanítani, mert különben elveszik a státus. Persze mindezekről te semmit se tudtál. A családi gondok az én vállamat nyomták, nehogy megzavarják a család fejét. Ne tiltakozz, én akartam, hogy így legyen, mert hogy fogalmam se volt arról, hogyan kell szeretni valakit.

- Igen, butuskám - csókolta homlokodon a férfi - te mindig erős akartál lenni, határozott, és megfellebbezhetetlen. Én meg hagytam, hadd legyen igazad. Még akkor

is, ha a saját számat kellett befognom ezért. Olykor álmodoztam, mint a szekértől szabadult ló hosszú téli éjszakákon. Zabot álmodtam rohadt tők felett. És megkérdeztem a havasi pásztert, ki szirteket ölel asszonya helyett...

- Ezt nem ismerem. Kitől idézted?

- Kivételesen önmagamtól, de klasszikus értékű, nem?

- De igen, feltétlenül. Különösen a rohadt tők. És ha annyira rohadt volt az a bizonyos tők, miért nem tapostad szét, hiszen gyémánt patkó ékesítette a patádat?

- Valóban. Csakhogy olyan rafinált volt az a fránya gyümölcs, hogy mézízű dinyenyévé változott, mire fölemeltem a csülkömet.

- Mit mondjak erre? Kész varázslat. Mondhatni boszorkányság.

- Igen, az. És pont egy ilyen ügyes boszorkánytól váltam volna meg?

- Nem könnyű kenyér az inkvizíció, páter Lajos. El kell dönteni, hogy a máglyát választja az ember, vagy a boszorkát.

- Tudod, Manyikám, míg a ménesben vágat a csikó, könnyen megválaszthatja, hogy nekivág a puszának, és a farkasokkal viaskodik, vagy ostorcsapás után vezeklésként kapja a zabot. Hanem ha egyszer már beállt a kocsirúd mellé, azt húzni kell, még ha nehéz is a szekér. Persze átrúghat a hám alatt, ha úgy gondolja, hogy a társa csak lazszál. Haraphat is, hisz' elég nagy fogakkal áldotta meg a Teremtő, de versenyló már soha nem lehet.

- Bizony, Lalikám - szorította meg férje karját az asszony - és a nyaklóval a jászolhoz kötve akár álmodozhat is, mert a lovak mindig állva álmodnak.

Selmeci György

(Laganas homokszemei V.)

Mennyi ? Hány millió lélek él az öbölben, a lét számtalan faja? Ez a keletre néző óriás amfiteátrum minden hajnalban szertartások színhelye, ahogy középen felkél a Korong:

Az őstűz,
október ékszere,
És hangzata Héliosznak ...

Reggel – már késői túristái az utószezonnak –, sétálnak a plázson és sokan fürödnek, fiatal kamaszfiúk játszanak a hullámokkal... Így értem meg Árkádia fogalmát:

A boldogságot és harmóniát,

mit hajós, vagy pásztor görög filozófusok tártak fel, s tanításuk napjainkat is elérte. Platon sem fedezhette volna fel a Lelket, ha nem Hellasz és a hőeszok földjén nemzi őt egy ismeretlen...

(2015. október 14.)

(Laganas homokszemei VI.)

Békülni akar velem ? Azért hozott el ide ? Büntudata van ? Netán lelkem vélt hatalmától retteg ?

Érdekes : Laganas öblében selyem finom a meder, az is az ő műve, akár beállított üteme a hullámoknak, mely pontos, szelíd és nyugtató .

Mit társalgok 52 éve vele ? Ki ez a láthatatlan valaki, ki vérző koncán, a Világegyetemen parazitálkodik..?

Azt is mondják : ő nélküle nem lennének a dolgok és értelmem sem, és semmi de semmi...

Bár az is lehet, hogy tőlem – ki betűkké álmodja a bonyolult összefüggéseket –, egykor tőlem rabolt el mindent, és most megcsúfol, kérkedve hatalmával ...

Büntetésem pedig az lesz, hogy zsákjába teszi a lelkemet tápláló déli tengereket és elrohan messzire, ahol már elérhetetlen minden...

(2015.október 15.)

Németh Erzsébet

Fugato

Esélyfehér álmaim
visszatérése lehettél volna,
de elmúltál örökre
egy sárga liliomsikolyban.
Erősnek hitted magad
csodaszarvas-fiú,
merészen csaltad szerelmem
erdőből rétre,
rétről folyóhoz,
folyótól hegyekbe,
a sziklák közt
magad veszítve el...
Már lemondtam rólad,
létedet nem szomjazom,
s nem bújócskázom
buja gondolatbokrok alatt.
Egyetlen tekintet
éjszakázik bennem,
és a semmit látom,
ha reggel feljön a Nap.

Hogy eljegyezhessem a jövőt

Ősök szemének fénye
csillan pillantásaimban,
mert visszajárnak hozzám
élőn, s nem halottan.
Küzdeni,
hinni,
sírni,
szeretni,
félni,
félteni,
tisztelni,
áldozni,
áldani

ők tanítanak,
virrasztva velem,
ha lelkemben lemegy a Nap,
csalódásaim alatt
máglyát ők gyújtanak,
gyémántcsillagot hagyva
kihűlt hamu alatt.

Nyár

És eljön a nyár! Rónák zöld
tengerének hullámaiban
fürdik a fény...
Mint bogarak, emberi szívek
bújnak szorosan össze,
rettenve isten tenyerén.

Kíváncsiság

A ketyegő idő bombaperceit
akarod megállítani,
elbújva veszélyességük mögé
kilesni: hogyan találkoznak/ vagy nem
az emberek, ha levetik magukról
múltjuk poros köpönyegét.

Valami furcsa dal

Harmatos álmok
szelíd reggele,
s valami furcsa dal...
nem tudom rigó
vagy gerle-e?
De szép, szép!
Mint templomi kép.
Olyan a hang:
mint letört csillagdarab
ha szívet ér.

Sinkó Adrienn

Dédapám intelmei

hexameterek furulyára

Lábadat erdei ösvény hajnali könnye fűrössze;
könnyű kis pelerint majd fű és föld szaga köt rád,
csend-szövetén csillan lomb- szürte sugár: a kötője;
tengelicék dala tűz bokrétát szél-kalapodra.

Menj csak a sűrűjébe, ameddig tart a szekérút;
ott a madárfütty tápláléka a fáknak, bennük
bujkál még a haláluk után is, s kíván folyton a
fényre kitörni a nóta. Ott válaszd ki a bodzát!

Messél ágat, szép egyenest, két gyűrű közt oly'
hosszút, mint a karod tart csuklótól a könyékig!
Kisbicskádval a héját hántoljad le serényen!
Otthon a sparhelt pizskavasát izzítsd a parázson,

s fúrd ki a bodza belét, majd vágj bele éket a sípnek
(úgy ahogyan nagyapádén látod az éle irányát!)
Hat lyukat ejts a csövön, s míg árnyat tart a diófánk,
helyre kerülnek a hangok, s elkészül furulyád is.

Éjjel tedd a fejedhez, álmodj rá csuda-mintát,
mit másnap belevéssel, és addig csinosítsad,
míg a tiéd lesz egészen: szebb s igazabb, mint másé!
Akkor menj vele vissza, s ott, hol az erdő adta,

fújd bele szív-muzsikádat, újra lehelj bele lelket!
Hallgasd, mit felelnek rá a rigók meg a pintyek;
érezd: egy vagy a földdel, éggel, idővel, térrel;
szóljon a sípod, szóljon...! Ott leszek én is a dalban.

*

Mohai Szilvia

Menj tovább

Letette a telefont. Egy pillanatra még a kagylón nyugtatta a kezét, sóhajtott egyet halkán, majd lassan elengedte, és folytatta a készülődést. Végighúzta a szivacsot az arcán, alaposan, módszeresen vitte fel a sminket. A szeméről az elmaszatolódott festék vékony sávban csordogált le az orra felé. Megnedvesített egy papírkendő, és lassan felitatta, majd újrakezdte. Kifestette a szemét, az arcát, a száját.

Hiszen régóta tudta már, hogy egyszer bekövetkezik. Napok kérdése volt. Már reménykedni sem volt értelme; igaz, ez őt nem érdekelt, minden nap bement hozzá a kórházba, hogy lelket öntsön belé. Hisz ha ők ketten összefognak... Eddig mindig megoldották valahogy, bármi is állt az útjukba, kettejük szövetsége már harminc éve remekül működött. És most mégsem sikerült. Vége.

A sminkecet megcsúszott a kezében, ahogyan a szájára próbálta meg felvinni a festéket. Remegett a keze, ajkai lassan lefelé görbültek. – Ne csináld ezt – mondta magának elcsukló hangon. – Mindketten tudtátok. Hiába beszéltek a kórházban minden egyes alkalommal napestig arról, hogy mi lesz, ha végre meggyógyul. Hogy végre bepótoljátok az elmaradt nyaralást, felmentek a hegyekbe, és kiültök a kis fakunyhó tornácára jeges teát szopogatni... Hiába viselkedtetek úgy, mint két gyerek; tudtátok, hogy hamarosan vége lesz. Ne sírj. Légy erős. Ő is azt akarná, hogy szedd össze magad, és menj tovább.

Sóhajtott egy nagyot, felemelte a fejét, és megpróbálta egy mosollyal jobb kedvre deríteni a tükörképét. Felemelte az ecsetet, és befejezte a sminkjét. Majd tett egy lépést hátra, ellenőrizte magát a tükörben: megigazította a ruháját, a parókát, feltett még egy kis festéket a szájára. Összerendezte a kellékeket, gyengéden megérintette a rózsaszín művirágot az asztalán. Rózsaszín... talán nem is az, furcsa egy árnyalat, olyan lilás, ciklámenes vagy inkább...

– Rócili.

– Hogy micsoda?

– Én így hívom ezt a színt – nevetett a fiatal lány – Mert olyan rózsaszínes, de inkább ciklámen, de lehet, hogy mégis inkább lila.

– Rócili... te vagy a Rócili – nevetett ő is, miközben végigsimított a lány haján.

Ennek már harminc éve. Akkor volt az első randevújuk, épp ezen a napon. Aztán egy év múlva feleségül vette. Mindenki azt mondta, túl korai, de ő nem akart tovább várni. Mégis mire? Vagy kire? Hiszen biztos volt benne, hogy őt kereste. És ez az érzés a harminc év alatt sem változott.

– Két perc! – szólt be a mindenest az öltözőbe, majd behajtott az ajtót.

Bólintott, és még egyszer a tükörbe pillantott. Megpróbált elmosolyodni, de a szeme mindent elárult. Szürke volt és fénytelen. Épp olyan, mint amikor az orvos közölte vele a hírt. Rák, végső stádium; mindössze egy hónap van hátra. Onnantól kezdve nem akart mást, mint vele tölteni minden egyes pillanatot.

A munkáját is ott akarta hagyni, de Rócili nem engedte. „Ez az életed!” – mondta, akárhányszor csak erre terelődött a szó. „Te vagy az életem” – válaszolta neki, de aztán mégis csak maradt. Pedig tényleg el kellett volna jönnie. Akkor megkímélhette volna magát ettől a naptól. Attól, hogy akárhogy is érez belül, ki kell állnia oda, és...

– Idő van! – szólt be ismét a mindenés, ő pedig kilépett az ajtón, és végigsietett a folyosón.

Minden egyes lépéssel egyre több könny gyűlt a szemébe, és úgy érezte, nem bírja tovább, mindjárt kitör belőle a sírás. Aztán a folyosó végére ért, félrehajtotta a függönyt, és belépett.

– Tutti, a bohóc! – rikoltotta a porondmester, és felé mutatott a karjával.

A közönség hangosan tapsolni kezdett, a zenekar pedig rázendített az indulóra.

Ő ott állt a porond szélén, szemében a kitörni készülő könnyekkel, és...

– Szerrbusztk! – üvöltötte, majd hatalmasat kacagva belépett a porondra.

NÉMETH ERZSÉBET

TE ÁLMODD

Te álmodd újra életem,
de tudatosabban nálam,
árnyéktalanabb lépteid
föl ne karcolják
az összevarrt fénydarabszálak.

Halász Imre

A Szent Imre tér plakátruhában

Imre Erzsikének

Mily makacsul tartja magát
megnyesve is a gömbakác,
hogy készül a tavaszra újra
minden értékét kipakolva,
mint a zöldséges, az újságos,
a féltetős állomás falán
a plakátok, újabb plakátok.

Még tél van, de bimbózik újra
minden ösztön, minden új érdeklét
rázza, mint ez a vén fa –
Vajon melyikük tisztességes?

A Gépgyárban már elbocsátás
és dőlnek a Martin falai,
már csak a presszó, kocsma lármás,
s lödörög ki-be pár szakí. –
Egy mami jön nagy szemüveggel,
szeretne a jövőbe látni,
de a falakon parttól partig
csak a pártok párbaja habzik –
s nem szeret orvoshoz járni.
Minden lencse újabb hazugság!
- már átnézett szegény néhányon.
Volt olyan is, mely azt hazudta,
virágfürt hajt a gömbakácon.

De hinni még Ő is szeretne.
Ha megszülettünk, mondd: mi végre?
Késik a válasz, csak a sín döng:
HÉV fut be a Szent Imre térre.

Csepel: 1990. január 27.

Vasi Ferenc Zoltán

A költő a költőnek nagykabátja

(80-as évek)

*

Váltsunk már egy-két szót
a múltkori esetről,
mert igen piszkáltad
a csőrömet pár mondatoddal.
Ja, hogy te nem emlékszel!
És ha iszol, akkor azt hiszed,
összehordhatsz mindenfélét?

*

Kiverem a pöcsöd,
ha nem fizetsz egy sört

*

Szeretsz, Feri? De igazán mondd meg ám,
ugye, szeretsz, nyalom a szád,
mondd meg, ha nem szeretsz,
tudod, nem haragszom ám.
Na, fizess egy sört. Vagy egy barackot.
Barackra szomjazom. Na, fizetsz!?
Fizess mán. Majd meghálálom.
Most hozza néhány versemet az Új Forrás,
majd a honoráriumból visszahívlak.
Tudom, hogy rendes gyerek ez a Vasi Feci!
Mondtam is a Pistunak, múltkor is
fizetett a Vasi Feri.

*

Tudod, mit! Igyunk az anyád egész-
ségére. Sajnálod talán? Meg az én anyám
egészségére. A te anyád is szeretem.
Rendesen neveli a fiát: mos rá, főz rá,
takarít, akkor hát ilyünk az ő egészségére.
Megérdemli, nem!? A Vasi Feri szereti a
tesóját, mert tesók vagyunk, nem, két

költő, két igazi költő, és barátok.

A barátok megosztják maguk közt,
amijük van, nem? De!

Na, akkor iszunk még egyet! Neked
már? – sok. Akkor te ne igyál. Majd iszok
én. De te ne igyál. Egyet még lebírsz haj-
tani, aztán én is megyek tovább a Lovasba
vagy a Grillbe. Te nem jössz? Mész haza?
Elfogyott a pénzed? Nekem sincs pénzem,
de majd szerzek. Vagy szólok a kidobónak,
ismerem régről, hogy engedjen be. Been-
ged úgyis. Ott aztán már tudok szerezni,
valamelyik haver ad. Cuki egy pofa vagy,
csak nehogy szájon basszalak. Na, menj
haza, anyukád biztos várja az ő kisfiát.
Maradt még egy kis apród? Ha hazamész,
úgysem kell neked, holnap meg már
nekem is lesz. Gyere holnap is. Én már
háromkor itt leszek a Kanyarban. Lesznek
csajok is. Majd meglátod. Tehát, gyere hol-
nap is. Most meg menj. Aludd ki magad,
mert szörnyen nézel ki. Nézz rá a tesó-
kádra. Hát nem egy skutulya, de mégis!
Miért, nem tetszik a ruhám? A butikban
vettem. Jó, nem!? Jó vagy nem jó? Persze,
hogy jó. Csak hülyéskedtem. Na, várj még
egy kicsit. Elmondok egy verset, csak hogy
ne menj haza üres kézzel... Megbotlott a
nyelvem. Ezt kezdem előlről... Olyan
hangzavar van, hogy én is belezavarod-
tam.

... Na, tetszett! Tudom, hogy nem tet-
szett! Te jobb költő vagy, a szegény baráto-
dat meg lenézed, mert nincs iskolája, Te
jobbat tudsz... baszok én rá, nekem így is
jó és kész. De majd én is írok jobbat. Olyan
még nem látott a világ. Már vannak
vázlataim, majd holnap kidolgozom...
Addig meg dzsavesz van.

Vasi Ferenc Zoltán

Almásfüzitői vers

néhai Ördögh Szilveszternek

Percenként veszíték
– szabad?
Verseket felejték
– lehet?
Emberek vesződtek velem,
s én azt hittem –
szeretni szerettek. Pedig! –
lehettem csupán csak : Egy!
Ültő helyemben
sorsom kalapácsa,
hitem észnöke,
egy elfeledett
árny hí hasonmása –,
s ki világból születést
adott,
arról már Bizonyosabb
nem tudhatok.
LÉTHE-zésből öleléssel
egyszer tán még újból
fölvirradhatok?

A fegyőr kételye

őr, vár, vigyázz, miért, fejében –
szökni, mindig, miattuk, előle –
bilincsből! –
szökni miért akarnak előle,
ha mindig miattuk vár?

Barcs János

Végállomás

Álmaid hegyén sasfészekbe nyúltál
lentről dühöngők arénája kísért
fentről szárnyaló madarak szóltak
le hozzád – felhőid távolából
sívós suhángok remegtek a parton
könyörögve – ne hajlítsd le törzsük.
Megkísértett a szellem s Te óvtad –
kígyók menekültek tüzed láttán
szilánkos partokon fejfel lefelé
hátráltak intő oszlopok között –
eltévesztvén a hajnali derengést
zátonyra futott a végtelen csönd
hosszú zarándoklásom pihenőhelyén: -
s az atomok feszes hasadékában
elbotlott a hajnali harangszó:
egy öreg bolygó halottasházában
térdre rogyott a szentmihálylova: –
s utolsót sikoltva lángra lobbant
a hatalmas sárkoporsó-csónak. –
A szélben lebegő tüzes szemfödéltől
parazsat fogtak a ferde kereszttek
és dőlt búzába menekült a horizont!

Újpest: 1972

Kegyetlen tor

A potyalesőknek

Megdöböntő nagy gyászotoktól
vakci vakondok is tobzódnak: –
S az ablaktalan hús dombok között
fölsikolt egy eltörött fejfa.

Barcs: 2011. 11. 01.

Botos Ferenc

Jeszenyin reminiszcenciák

alkony, lágyuló
színek: vérszín bogáncsot
ráz az őszi szél

gyönyörű mosoly
holdezüstben táncoló
lány, nyírfakörben

Isten kigyújtott
színei közt a réten
hallom a szíved

Haikuk

Prelúdium
egy tündérkönnycsepp
téli ágról reszketve
arcomra hullott

Genezis
port és csillagot
tűhegnyi pontba gyűjtve
elkezdí újra

Anonim
levél fonákján
hasadt kőlapon rejlő
írás: a Neved

Ima
nyíló gyöngyvirág
te Mária-illatú
rejtőző ima

Szabadság
feketerigó
fürdik egy pocsolyában
börtönudvaron

Miserere
Isten kigyújtott
színei közé egyszer
hazatalálni

Németh Dezső

A hold bal füle

(Van Gogh - Csillagos éj című képe alá)

Méltatlankodik a hold:
a levágott aranyfűl hold –
a kék örvényorkán
mintha Gauguin szívét csavarná –
Egy ciprus az égbe tör
Vincent ecsete fényt söpör
bár bal füle fönt van az égen
pörög a szörök örvényében

Sárga égitestek
kéket esznek
fehéren futó tüzek
végtelen vizek
húsébe temetkeznek –
Gauguin felé villan
a villám borotvája
hajnal vizében csobban
csillagörület máglya
égett szív pörkölt szaga száll
a megbolondult ég
telefolyta a vásznat

Egry Artúr

Európa(pont)hunió

Itt állunk most is, újra ,
mint ezeregyszáz éve,
mint amikor mi voltunk itt
a kelet népe, Európa réme!
Pont úgy, ahogy akkor,
olyan szinte minden,
akkor sem adtak itt semmit,
de semmit sem ingyen!

Itt megtanultuk mi mind,
a király, a nemes, a paraszt,
a hatalom sohasem kér,
csak elvesz, rabol és akaszt!
Akkor is, mint rég, ma is tét
a föld, a víz és a kenyér,
mert a gyermek, ha nagy,
ha kicsi , mindig enni kér!

Itt állunk mi mind, aki volt,
aki most, és aki lesz - magyar,
csak azt látjuk tisztán:
a porhintés mindent betakar!
Kifordított, üres zsebekkel,
- de hiszen mit is remélünk -
talán nem fosztanak ki egészen,
ez minden reményünk!

Hiszen már annyiszor elárult
Európa téged Magyarország,
jött hozzád vad tatár, sima török,
orosz, és jó sógor osztrák,
Egytől-egyig mind, mindig
a vagyont, a kasszát kereste,
akár a meráni vagy a vallon,
mindig csak a hasznát leste!

Hiába volt az ország keresztény,
és szent itt maga a király,
mindig magunk maradtunk mi,
aki Muhira, Mohácsra kiáll!
Jó „tiborczai” a kampánytól festett,
ünnepelt, optimista mának,
mi lesz az majd, ami az európai
étvágynak határt szab?

Budapest 2004 május 1.

A folyón

Itt ért el a dél, a folyó hátán,
Bogárka billeg hol akác terem,
Némán, merengve siklom a bárkán,
Nád illat oson át az ártereken.

Lenn a kanyarban a Sziget vár rám.
Friss füzek rázzák szép fejüket,
Minden aranyzöld és kéklő márvány,
Szél-borzolta csupa lágý felület.

A parti fák között, a bozótban valahol,
Szegfű-, vagy csiperkegomba kalapok,
- mint koldus gubbaszt a smaragd mohán,-

Nyárlevélen tetvek itatnak hangyát, no lám!
S a lombokról langy mézharmat szítál,
Május van, meleg, és itt a Nyár!

Budapest, 2000

Lelkes Miklós

Összeomlott a ház

Kisgyermek voltam. Játék katonákkal
vár, tank, vízen kecses csatahajó..
Ezekről máig tanúskodó fénykép, –
s a háború később volt hallható.

Hallható? Igen. Bombák robbanása, –
s utána gyanús csendű kertvilág.
Számomra ez akkor mi volt? Varázslat?
Milyennek éreztem hangulatát?

A házat bomba érte. Összeomlott,
de csak most omlott össze életem.
Erkölcstelen pusztulóban az ország,
s gögös arany nevet – szegényeken.

Nektek tetszik ez a haldokló ország,
melyben jó szándék felbomlott anyag?
Rá szavaztok, ha koncot dob az ördög,
s tapsoltok: – Mily isteni pillanat!

Összeomlott ház, összeomló ország, –
múltat s jelent ugyanaz összeköt.
Mi is? Ezen már senki sem tűnődik
két nemzetiszín szónoklat között?

Nemzetiszín? E háromszínű Szépség
valójának újra rút vége lett,
mint annyiszor: kétszínűségnek álarc,
s közrabszolgák visznek kereszteteket.

Szószékre feláll kenetteljes tolvaj.
Hazugság előtt meghajol a Ház,
s három színnel leplezett háborúban
lélek-kufár hazudik, magyaráz.

Május felé

Május felé megyünk. Még április van.
A kert emléke úszó fénysziget.
A madár szétnéz. Ugrik, másik ágra.
Árnyékfoltokon hangja átbiceg.

Csak a fény él, és testvére, az árnyék?
Rezdül a lég, de minden hang halott.
A kérdésekből épül fel a lélek.
Azt hiszed róla: halhatatlanod?

Május. Küzdelmek. Mátyásföldi utcák.
Mitől is nép, ha így felejt a nép?
Ha ennyire igája lesz Igéje,
s kitörlődik tegnapi Messzeség?

A kék felhőt fest. Távat elmosódik.
Látszat csillog, lustán, és ottmarad.
Szavazókat hív a templom harangja,
s nem kér valót, földi válaszokat.

Szép házak, olykor palotasor-villák, –
és kisszerűség. Elvillan a nap.
Tulipánok őriznek tiszta kelyhű,
jót akaró piros májusokat.

A tulipánok. Mások már nem őrzik,
csak dúdolnak giccscrózsás éneket?
Semmibe vesző mátyásföldi utcák,
van most költőtök, ki boldog lehet?

Tulipánok tiszta kelyhébe nézek.
Selyem lángját lobbantja fel a szín,
volt gyönyörű május. Piros varázslat,
s küzdő Szépség, – ó, Ti, Testvéreim!

(2016)

Németh Erzsébet

Egykori falumhoz

Mire nyílik az akác
– ígértem – ott leszek.
Már érezni bódító illatát,
de kérlek, ne nyisd föl hű szemed...
Még nem értem oda.

A Kis **Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Lelkes Miklós

Szomorú tavaszi dalocska

Aranyeső – önkellető
virága a tavasznak –
giccses sárgáját zengeti:
– Nyíljon ki minden ablak!

Ám felkélő ibolya rét
színében ott volt álmom:
szépség, könnycseppes csillogás, –
varázslatos világom.

Elindulnak félenk utak.
Fent a végtelen bátrabb,
s hozna fehérfelhős tavaszt
a tájnak és magának.

Verset írnék, de nincs kinek.
A közöny nem kér verset.
Eltűnt népe az olvasó,
bízó történelemnek.

Eltűnt, s a mostani tavasz,
az már úgy van, hogy nincsen:
nem ég-tavasz, lélek-tavasz
szívekben és szívemben.

Hová űzték a volt-tavaszt?
Tudom, s nem tudom mégsem.
Csak távolból szól dal, piros,
egy Csillag énekében.

(2016)

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.